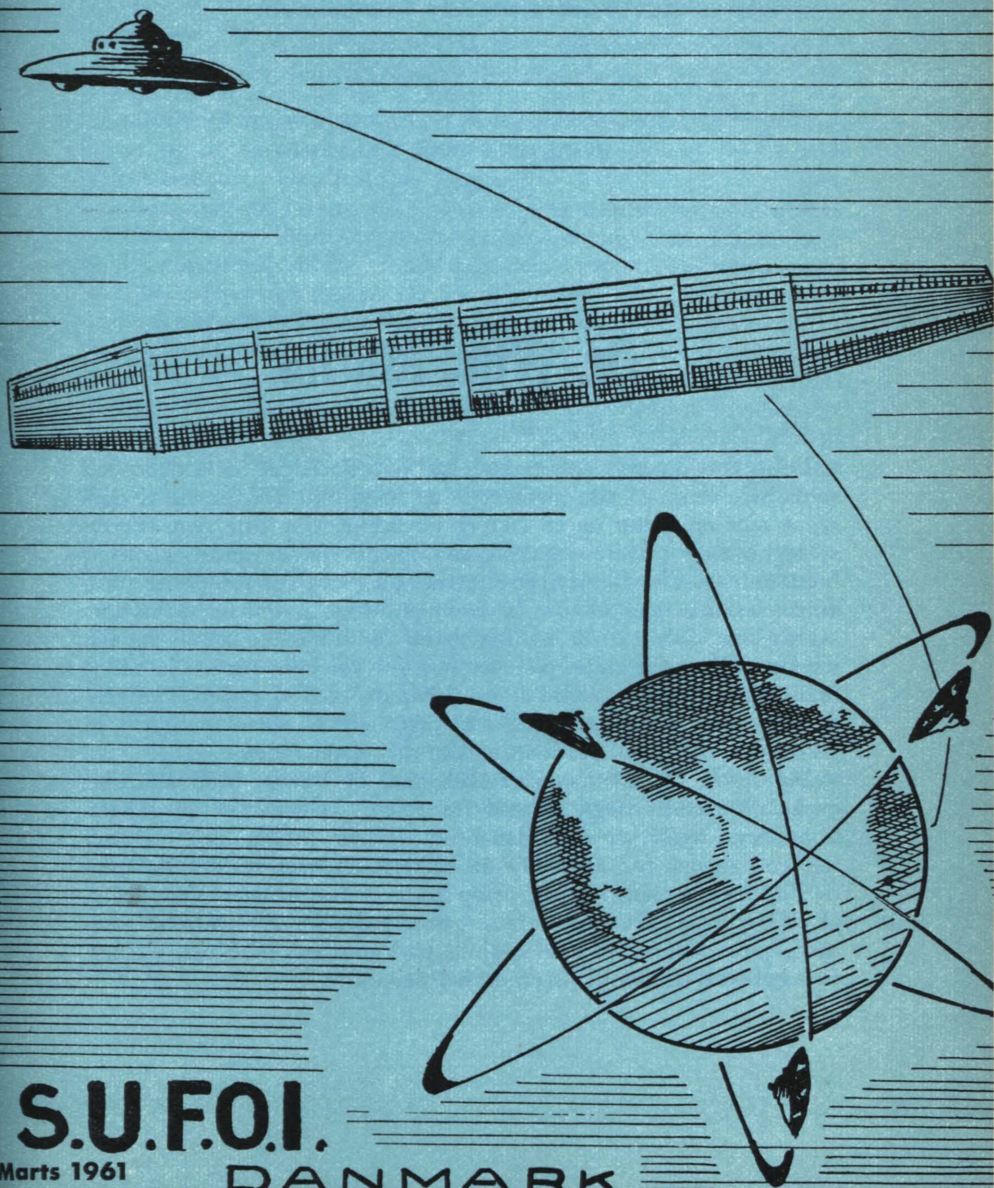
TEKNISK STUDIE HÆFTE

v/ Frank Pedersen

S.U.F.O.I.

Marts 1961

DANMARK

TEKNISK STUDIEHÆFTE

Det er tanken med dette hæfte at give UFO-interesserede et grundlag for videre studier i og forskning af UFO-sagen. I hæftet vil blive behandlet større samlede emner i direkte eller indirekte tilknytning til UFO-arbejdet. De behandlede emner fremsættes på forfatternes ansvar og behøver ikke at være identisk med SUFOIs meninger.

Udgiver: SUFOI (Scandinavian UFO-investigation)

Redaktion og ekspedition: Frank Pedersen (ansvarlig)
L. A. Ringsvej 68, Højbjerg. Telefon Aarhus 7 11 49. Giro 18775.

Abonnement kan tegnes for 3, 6 el. 12. mdr. Pris pr. år 12,00 kr.

— EFTERTRYK IKKE TILLADT —

Rounborg Tryk-Skive

Dr. Wilh. Martin

Hvorfra kommer UFO'erne.

I den foreliggende redegørelse har vi beskæftiget os med beboelsesmulighederne på alle planeter i vort solsystem. Derfor må vi også regne med en kultur og en teknisk udvikling. Det ville være forkert at regne med ringere udviklingsmuligheder på de andre planeter, blot fordi disse er fjernet længere fra Solen end vor jord, eller fordi vore teleskoper kun tillader os at drage fattige slutninger udfra vore iagttagelser. Således står mulighederne for udvikling af fly-apparater ligeså åbne for andre planeter som for vor egen planet, ja endog muligheden for anvendelse af en drivkraft, som vi endnu ikke kender. Det er et falsk standpunkt at tage, når en sådan mulighed på forhånd afvises, blot fordi man ikke selv kender den.

Da vi ud fra astronomiske data ved, at Venus, hvad størrelse, masse og specielt vægt, afstand fra Solen, skydannelser og gravitation o.s.v., angår, er den planet, som ligner Jorden mest, så taler sandsynligheden for, at UFO'erne, såfremt de er en realitet, og kommer ude fra verdensrummet, netop kommer fra planeten Venus. Også de iagttagne UFO'ers størrelse passer bedre for den størrelse mennesker, man kunne forvente at finde på Venus end på f. eks. Uranus, hvis beboere sandsynligvis en en hel del større.

Om muligheden for en tilflyvning fra Venus skal jeg blot henvise til en iagttagelse, der konstaterede et UFO's hastighed til 13.500 km/t, hvilket svarer til 4 km/sek. Rejsetiden med denne hastighed fra Venus (% 0.000.000 km) ville andrage ca. 100 dage. Man må imidlertid antage, at hastigheden i det frie rum er betydeligt mere end 13.500 km/t, hvorved rejsetiden kan nedsættes til få uger eller dage.

(Forfatteren kommer nu ind på „mystiske“ skrifter fra det 18. og 19. årh. Han tænker her på Lorber: Erde und Mond, Die natürliche Sonne o.s.v. Disse bøger er skrevet af en mand, som gennem indre intuition har fået oplysninger fra kosmos om de nedennævnte ting. Forfatteren angiver, at han grundigt har studeret disse bøger og mener, at de er ærlige. Han vil kun fortælle kendsgerningerne fra disse bøger og de simpleste muligheder for ikke at få ord for at ville vække sensation. Han fortæller derefter:)

Efter disse skildringer skulle den højeste tekniske udvikling være nået på Uranus. Disse mennesker er kæmpestore, men skildres også som de mest viljestærke af alle planeters beboere. De nærer ingen som helst frygt for døden. De har ikke forståelse af, at et problem kan være så vanskeligt, at det ikke kan gennemføres. Når de teknisk har udtænkt problemet, så bringer de det simpelthen til udførelse — uanset hvor svært det end tager sig ud. For at nævne et eksempel så bygger de broer over meget store have ved hjælp af kæmpestore bropiller. Deres udseende beskrives som værende meget lidt skøn på grund af den kraftige muskeludvikling. Det eneste, som kan dæmpe deres vilje, er en selvudslettende kærlighed, som de agter allerhøjest af alt.

De smukkeste og mest ærbare mennesker skal leve på Jupiter. Også beboerne på Venus bliver beskrevet som smukke mennesker.

Jeg vil her kun gå yderligere ind på dette spørgsmål for så vidt det kan forklare UFO'ernes herkomst. Det bliver derfor om Venusboerne, som har mest interesse. De bliver betegnet som overordentlig rejselystne og nysgerrige. Deres præster skal efter opgivender vide, at Jorden var den planet, som først fostrede verdens forløser, Kristus. Derfor har de en meget stor respekt for vor klode, men sandsynligvis også udfra den betragtning, at nysgerrighed og rejselyst fostrer ønsket om at lære Jorden nærmere at kende. Akkurat de samme ønsker har enhver her på Jorden om at lære Israel nærmere at kende for at se de steder, hvor Kristus levede.

Vort verdensomfattende ansvar.

Menneskeheden kunne allerede i dag have et paradis her på Jorden, hvis alene omkostningerne ved de sidste to verdenskrige var

blevet anvendt til frugtbargørelse og overrisling af de afrikanske ørkenzoner. Ved et fornuftigt samarbejde kunne problemet dog løses i dag, og det ville bestemt koste mindre end en tredje verdenskrig. Sålænge den kosmiske forudsætning ikke er til stede hos de førende grupper blandt menneskene, forbliver et sådant problem dog uløst.

Så længe indstillingen hos menneskene er rent egoistisk, så er krige en indre nødvendighed, for at ikke menneskene skal forsumpe i den rene materialisme. Når man en gang kommer til den erkendelse, at alle gaver stammer fra en kosmisk verden og i den sidste ende fra GUD, og at vi kun har disse gaver som lån, så ved man også, at alle mangler kun skyldes den egoistiske adfærd. Vor opfattelse i dag af energi og energiforråd er en materialistisk fejlslutning og vor tilsyneladende jagt efter den skabende energikilde er ganske meningsløs. Når menneskene en dag antager den kosmiske verdensanskuelse ikke blot som en kendsgerning, men lader sig gennemsyre af den og undlader „stadig at slå til skaglerne", er det øjeblik til stede, hvor muligheder og energi ganske af sig selv står til dets disposition i meget større målestok, end vi drømmer om.

På denne måde ville f. eks. frugtbargørelsen af de afrikanske ørkenzoner kun være et materielt fremskridt. Større muligheder ville foreligge, hvis en større gruppe kosmisk beslutsomme mennesker ville marchere frem i fuld konsekvens mod det sidste mål. Vel ville det for den enkelte blive en svær kamp mod egen bekvemmelighed og ufuldkommenhed, fordi det ville fordre ikke blot den højeste uselviskhed, men også kyskhed og ydmyghed og højeste handlekraft. Forbilledet hertil måtte imidlertid udgå fra oven — fra de højeste kredse, hvor grundlaget for en højere udvikling er til stede. På denne måde ligger der et uhyre ansvar på de førende grupper i vor verden. Truende ligger den frygtelige skæbne, som planeten Malona var udsat for, lige foran os.

For førerne af vor menneskehed gælder disse ord: Mange er kaldede — f. eks. alle videnskabsmænd — men kun få er udvalgte, nemlig de få, der søger sandheden. Meget vil afhænge af, om man erkender disse befuldmægtigede fra den kosmiske verden og anerkender dem og er dem følgagtige i deres tænken og stræben efter en bedre verden.

Først når disse forudsætninger er til stede, kan det blive bedre og en sand menneskefrihed blive til virkelighed. Først da bliver krig en saga blott. Lad os ikke forsømme denne lejlighed.

Hele den kosmiske verden venter på dette.

(Slej)

Vor måne set fra et astronomisk og interplanetarisk synspunkt

(Fra UFO-Nachrichten nr. 40/1960).

Takket være et ualmindeligt fint team-work mellem russiske astronomer og astronautikere kunne verden den 27. og 28. oktober 1959 præsenteres for et fotografi af Månens bagside. Hermed var ydet en usædvanlig videnskabelig præstation og samtidig var en århundredlang drøm opfyldt, nemlig at få noget konkret at vide om Månens ukendte bagside.

Betydelig forskel.

Endnu står vi ved begyndelsen af måneforskningen, og der kan ikke herske tvivl om, at denne forskning uopholdelig vil gå frem.

Da den jordiske astronautik og den interplanetariske rumfart foreløbig betræder hver sin vej, så vil de erfaringer, de hver for sig høster, heller ikke kunne koordineres før jordisk ærgerrighed og erobringstrang underordner sig interplanetarisk viden og harmonisk samarbejde. Set fra et ufologisk standpunkt er rummenneskene, der besøger de forskellige planeter, Månen og Jorden os langt overlegen i astronautik.

Kort sagt: De jordiske videnskabsmænd i Rusland og Amerika gør stadige forsøg på at nå Månen og senere Mars og Venus — fordi rummenneskenes overlegenhed og viden har sat *dem* i stand til for mange år siden at komme her til Jorden, medtage jordmennesker på rejser i verdensrummet, lade dem komme i nærheden af Månen, ja endog lande på Månen med dem.

Månens bagside.

På grundlag af det offentliggjorte fotografi har astronomien og verdensrumsvidenskaben fastslået følgende:

Der findes på bagsiden færre kratere og „have", dog mange bjerge og bjergkæder indtil 2000 km lange, endvidere kratersøer, hvoraf den største måler ca. 300 km i diameter.

Fotografiet er taget den 7. oktober 1959 ml. kl. 6,30 og 7,10 moskvatid — altså indenfor et tidsrum af 40 min. Lunik III med dens interplanetariske station var på dette tidspunkt ml. 60.000 og 70.000 km fra måneoverfladen. Der benyttes kameraer med brændvidder på

henholdsvis 200 og 500 mm. Fotografierne er optaget på en 35 mm film. Filmen blev automatisk fremkaldt, fixeret, skyllet og tørret. Billederne blev i en afstand af ca. 470.000 km fra Jorden transmitteret hertil ved hjælp af et fjernsynsanlæg af en eller anden art.

Vurdering.

Her og der er allerede fremsat bemærkning om ubeboeligheden af vor drabant, og man betegner følgelig Adamski som en fantast.

Om en ubeboelighed på Månen kan man dog ikke fastslå på grundlag af det optagne fotografi, fordi

fotografi nr. 1 ikke er noget teleskopisk optaget billede. På billedet findes 30 % af forsiden og 70 % af bagsiden og omfatter således hele Månen (3400 km i diameter). Der vil således ikke kunne findes detailler altså ikke noget exakt om beboelighed, bebyggethed, bygninger eller planetariske stationer.

Fotografi nr. 2. En sammenligning med et billede optaget her fra Jorden med det 5 m spejlteleskop på Mt. Palomar observatoriet i Kalifornien, viser en langt større detailrigdom af måneoverfladen end der kan ses på det russiske fotografi.

Fotografi nr. 3. Hvis man så sammenligner med billede nr. 3, som er et forstørret udsnit af måneoverfladen, så kan man foruden geologiske detailler af velbelyste bjerg- eller bakkekamme og dybe slugter — se et meget mærkeligt linienet med lyse pletter i midten. — Begge dele kan uden besvær skelnes fra omgivelsernes formationer som værende ikke-naturformer.

På forstørrelserne kan man skelne enkeltheder eller genstande på 50 m højde — ja man taler endog om 10 m højde. Har menneskehænder virket her? Har major Keyhoe og Edw. J. Ruppelt ret, når de taler om en livlig byggevirksomhed på Månen? Dr. G. Kuiper og andre førende astronomer hævder at have observeret hundreder af mystiske kupler på Månens forside, som man betegner som evt. bygninger bygget af ukendte rumfarere (NICAP-bulletin jan. 1959).

Endnu må der lægges vægt på detailbillederne fra Mt. Palomar på UFO-forskeres udsagn og kontakternes beskrivelse af Månens forside, mens Lunik IIIs optagelser har værdi som videnskabelig-astroteknisk formåen, fordi det er et enestående officielt billede af Månens bagside.

Adamski og Menger.

Vi kommer nu tilbage til Adamskis udsagn specielt hans påstand: Månens bagside er beboet. Denne oplysning er baseret på hans rejse omkring Månen i et venusiansk rumskib, hvor han med egne øjne så beboelsen.

Under sin foredragsrejse i Svejts blev han af sine modstandere kaldt en løgner, da han citerede dette afsnit fra sin bog.

Nu træder en anden kendt UFO-forsker og kontaktmand frem, nemlig Howard Menger. I sin bog „From Outher Space To You" går han endnu videre: Han har allerede sammen med tre jordmennesker været *på* Månen. Naturligvis ikke med noget jordisk rumfartøj, men med et interplanetarisk rumskib. For at kunne udholde opholdet blev de i løbet af 10 dage på en for os ukendt måde forberedt på en forandring af legemets atom-frekvens og tilpasset forholdene på Månen.

Hvis det skulle lykkes et jordisk projektil i lighed med Lunik III at bringe yderligere og bedre fotografier fra enten Månens for- eller bagside som viser tilstedeværelsen af kæmpemæssige kuppelbygninger, så ville endelig det videnskabelige „bevis" på Adamskis og Mengers udsagn være til stede.

Verdensrumshemmeligheder.

Menger fik af sine rumvenner tilladelse til at tage nogle billeder på Månen. Bl. a. fik han en mærkelig optagelse af den bageste del af en stor raket, som — efter hvad rummenneskene fortalte — siden 1944 havde ligget på et bestemt sted på Månen. Den kan ikke stamme fra Jorden, fordi den første jordiske raket opsendt af russerne er landet eller skal være landet på Månen i 1959. Hvis vi kan tro Menger eller rummenneskene, så kan vi muligt antage, at denne raket stammer fra en krigerisk indstillet planet. Den formodning ligger også nær, at hin vældige eksplosion af „et rumskib af ukendt herkomst" i Sibirien i 1908 kunne stamme fra en raket, der var kommet samme sted fra, som den raket, der ligger på Månen.

(Slej)

Verdensomvæltning eller verdens ende - UFOs griber ind

Af Hermann Medinger

Den høje UFO-aktivitet i den sidste tid (indtil midten af 1958) lader sig nu ikke mere vrøvle bort — hverken fra pressens eller fra videnskabens side. Aktiviteten får den ængstende menneskehed til

at spørge: „Hvad vil der ske?“ For at kunne besvare dette spørgsmål må vi gå lidt tilbage i tiden. Der findes bogstavelig talt ingen religion på Jorden, som ikke omtaler og lover os gyldne og paradisiske tilstande, hvor mennesker vil leve i overflod, fri for sorger og bekymringer, frygt og had. Den omstændighed, at GUD lod os beholde vor frie vilje, førte til syndefaldet gennem hvilket vi trin for trin stadig sank dybere og dybere ned, og hvor vi allerede nu åndeligt stivner.

Nu gryr dagen på ny, morgen-rødmen breder sig ind i den nye tidsalder — vandmandens afsnit — og så trænger et spørgsmål sig på: har vi nået bunden, og vil det atter gå fremad, eller vil vi fuldkommen ødelægges?

Først må vi gøre os klart, hvad „tidsalderen“ overhovedet er, hvad der korteligen skal forklares således:

Set fra Jorden drejer Solen sig i forhold til fiksstjernerne i løbet af 72 år en buegrad, hvorved Solens forår gennemvandrer en dyrekreds 30 grader (i modsat retning) i 30 x 72 år, hvilket rundt regnet er 2160 år (en verdensmåned eller den kosmistiske tidsalder). Når Solen skal gennemløbe samtlige 12 dyrekredse, skal hertil bruges ca. 25.920 år, det er „Solens store år“ også kaldet „et platonisk år“. Vi kan nu fastslå, at hver gang foråret efter ca. 2160 år træder ind i en ny dyrekreds, altså gennemløber et nyt zodiakalt, kosmisk kraftfelt, så forandrer Jorden sig. (Zodikal = kegleformet, nordlyslignende lys på himlen i øst og vest. Overs. anm.). Gl. kulturer forsvinder, folkevandringer og naturkatastrofer hjemsøger vor planet, nye verdensanskuelser fødes, og mennesket forandrer sindelag. Dette indtræffer naturligvis ikke fra den ene dag til den anden, men næsten umærkeligt glider den ene epoke over i den anden.

Desværre kan vi også ganske tydeligt følge menneskehedens konstante forfald, som vi her skal se:

Rundt regnet 11.000 år f. Kr. vandrede forårspunktet fra „Jomfruens“ tegn og ind i „Løvens“ tegn. Dengang fødtes sphinx'erne (løvekroppe med jomfruhoveder).

Rundt regnet 8.840 f. Kr. til 6.680 f. Kr. var det „Krebsen“s tegn, og dette tidsrum bragte ligeledes en åndelig kultur (indisk visdom og den hellige, indiske, religiøse litteratur).

Allerede her kan vi langsomt, men sikkert følge menneskehedens forfald.

Ca. 6.680 til 4.520 f. Kr., „Tvillingerne“s tegn, befinder vi os i begyndelsen til en religiøs dualisme (teori om, at tilværelsen består af ånd og materie), som finder udtryk i den persiske religion i dennes tvedelte „Ormuzd og Ahriman“.

Verdensuret går videre.

Ca. 4.520 til 2.360 f. Kr., „Tyren“s tegn, befinder vi os i den ægyptiske højkultur, Apiskulturen med den hellige tyr. Kurven går stadig stejlere nedad.

Ca. 2.360 til 200 f. Kr., „Vædderen“s tegn, har vi den semitiske kultur, som endte i et hav af blod og rædsel. Kun ved hjælp af de store profeter Moses, Esajas m. fl. lykkedes det at holde kulturen i halvvejs civiliserede baner.

Ca. 200 f. Kr. til ca. 1960 e. Kr., „Fisken“s tegn, den periode, hvori vi befinder os nu. Nu skulle man synes, at netop denne periode kunne hemme menneskehedens videre forfald og styrte guldkalven om, fordi Frelseren fødtes og led korsdøden. Desværre blev ofret på Golgatha ikke forstået fuldt ud. Tidsrummet har vist en tid med undertrykkelse, religionskrige, heksebål, underkuen af de svagere og 2 verdenskrige med uanet grusomhed har rystet verdenen. Hele Europa sank i grus og forsumpede i tyranni. Flygtningestrømme pløjede gennem det hårdt prøvede kontinent. Stadig var der kampe mod anderledes tænkende mennesker. Tidligere var det „religionskrige“, hvor korsets tegn misbrugtes og senere drejede kampen sig om „verdensanskuelser“ — her ført af fascismen, der ført af kommunismen. For begge politiske retninger gjaldt det løsenet: Berøv mennesket dets sjæle, gør dem til robotter, opret diktaturets herredømme. Det var i alle tilfælde magtbegærlige og blodtørstige dæmoner f. eks. Napoleon, Hitler, Stalin, Mussolini for blot at nævne nogle enkelte, som misbrugte Jorden og dens befolkning og som i slutningen af fiskens tidsalder førte verdenen til afgrundens rand. Også teknikken tror, beruset ved opdagelsen af atomkraften, at have overvundet ånden.

Vi står for øjeblikket i en dyb verdensnat, kold og følelsesløs, som netop den opstående morgenrødme vil gøre en ende på, respektiv løse.

Vil den kommende tidsalder i „Vandmanden“s tegn gøre en ende på denne nat og atter bringe fred og lykke til den forpinte menneskehed, som i „den gyldne tidsalder“s periode?

Atomkraften, den atter skænkede gave, som er blevet os tildelt, lader to udsigter stå åbne for os:

enten: fuldkommen og absolut ødelæggelse af os selv og vor planet, og hvor selve kosmos vil blive trukket med.

eller: en aldrig før set lykke for hele verden gennem opstigning til skabelsesharmoniens højere vej.

Menneskeheden har selv afgørelsen.

Og nu tilbage til UFO'erne.

De er ikke nogen „opfindelse" fra vor tid, men har beviseligt for årtusinder siden optrådt periodevis, således som gl. overleveringer siger.

Allerede den stærke UFO-aktivitet den gang viser tydeligt, at selv beboere fra højere udviklede verdener var meget interesseret i vor gøren og laden, da også deres hjemlandsplaneter ved en evt. ødelæggelse af vor planet ville lide ubodelig skade.

Det ville derfor ikke være underligt, om de endog så sig nødsaget til at lande på vor planet for at give den uopdragne menneskehed, der med forbryderisk letsindighed leger med den kosmiske kraft, et lille rap over fingrene.

UFO-Nachrichten nr. 21/1958. - Slej.

Spredte bemærkninger

Sovjetrussiske astronomer fra Kachachstan mener at have opdaget en planet hinsides Pluto. Efter opgivende er det en meget lille soldrabant, som allerede i 1957 blev opdaget af en russisk student ad fotografisk vej. Først nu har det været muligt at finde bekræftelse for dens eksistens. UFO-forskningen har dog længe gennen kontaktberetninger været orienteret om en sådan planets eksistens. Selv om denne oplysning således ikke kommer overraskende, så kommer den dog uventet.

En anden oplysning fra Rusland er dog mere forbløffende og virker tydeligvis stærkere.

Den russiske fysiker og matematiker, M. Agrest, der i en ny teori beskæftiger sig med gådefulde, forhistoriske fænomener, som han føjer sammen til en helhed, er for UFO-forskningen ikke ganske uden betydning.

Efter Agrest mening kan for årtusinder siden beboere fra andre planeter være kommet her til Jorden i store rumskibe. Rejsen hertil skal de have tilbagelagt med hastigheder, der nærmer sig lysets. — Rumskibene skal da have kredset omkring Jorden som kunstige satellitter for sluttelig — efter en indgående undersøgelse af livsbetingelserne — at være landet.

Denne undersøgelse skete efter den russiske professors mening

med sonder, hvis rester han mener er tektitter, som i dag kan findes som glaslignende legemer af formodet kosmisk oprindelse.

(Tektit = Glasmeteorit, legemer, der består af en glasagtig masse uden indhold af metaller; farven grøn til sort, størrelse op til en hånds. Opkaldt efter findestederne som: Moldavit i Böhmen, Billitonit, Australit. Anses i almindelighed for at være af meteorisk oprindelse, men tektit-fald er aldrig iagttaget. Overs. anm.).

Disse tektitter indeholder radioaktive isotoper fra aluminium og beryllium, og de må være opstået under meget høje temperaturer og stærk stråling. Indtil nu findes ingen overbevisende teori om deres opståen.

Et yderligere bevis for landing af forhistoriske besøgende fra verdensrummet ser professor Agrest i de bekendte terasser fra Bålbek i Libanon. I dette område formoder han, at der har været landingspladser og hævder, at terrasserne, som man indtil nu ingen forklaring kan give på, er anlagt af verdensrummennesker som start- og landingspladser.

Professor Agrest har i den russiske radio den 9. februar 1960 i et foredrag fremsat en overraskende teori om de bibelske steder Sodoma og Gomorras ødelæggelser. Agrest hævder, at begge byer for ca. 5000 år siden blev ødelagt gennem en atomeksplosion af de besøgende fra verdensrummet.

Professor Agrest mener, at den bibelske fremstilling — når man oversætter det til nutidigt sprog — angiver, at menneskene fik besked på at forlade eksplosionsstedet, ikke at opholde sig i den fri natur og ikke at se mod eksplosionsstedet. Når det i Bibelen hedder: Og Herren lod ild og svovl regne over Sodoma og Gomorra . . . og Lots hustru vendte sig om og blev en saltstøtte, så skulle ild og svovl kunne forklares ved en eksplosion af atomare stoffer.

De hemmelighedsfulde terasser ved Bålbek i Libanon — en af mægtige stenkvadre bygget terrasse — skulle være benyttet som start- og landingsbane for verdensrumsbeboernes rumskibe.

De omtalte tektitter, som særligt er fundet i den libyske ørken, anser professor Agrest for at være rester af kosmiske raketter, der var forløbere for de første rumskibe. Disse raketter skulle være knust mod jorden.

OBS!

Teknisk Studiehefte ophører fra den 1. marts

Kære læser.

Det er med beklagelse jeg nu må meddele, at dette heftes økonomiske status i dag er sådan, at heftet indtil videre ikke vil udkomme.

Jeg takker alle, der med interesse har fulgt stoffet og medvirket ved oversættelser og indlæg. Stofområdet er uhyre interessant og langt fra udtømt. Skulle der senere vise sig en mulighed for at drive heftet uden underskud — ja så starter jeg igen.

Med venlig hilsen
Frank Pedersen

NB! Jeg beder alle, der endnu ikke har betalt for alle numre, indsende beløbet på postgiro 18775.